

До земята чакъ прѣдъ царскій тронъ
И продумалъ: — „Нека не обидя
Царя съ моя старчески поклонъ:
Чуй ме, царю, — на земя богатна
Мждаръ царъ роденъ си — Богъ ме прати
Вѣстъ да ти обадя, вѣстъ приятна:
Горѣ, въ канаритѣ непознати
Цѣла пещера се крие златна“. . .
Чудилъ се какво да стори царътъ —
Лъже ли го, правъ ли е овчарътъ
И на третий день се чакъ рѣшилъ
Да отиде, самъ да провѣри.
Двадни царскитѣ войски копали
Подъ нависналитѣ стрѣмни скали
Сѣ напусто; третий день въ зори
Пещерата зинала прѣдъ тѣхъ.
Влѣзалъ царътъ съ храбритѣ войници
— Що да види: тамъ коли желтици
И богатства и сребро безъ брой!
Викналъ стареца тогазъ да влѣзне
Въ пещерата и поржчалъ той
Да поставятъ двѣ голѣми вѣзни.
„— На, му казалъ, старче, отмѣри
Колкото си искашъ самъ, пари!“
Поусмихналъ се овчаря тамо,
Помълчалъ, а послѣ се навелъ
И полека отъ земята взелъ
Двѣнки свѣтли мѣнички зрънца.
— Ето, царю, менъ ми стига само
Колкото тѣзъ двѣ зрънца тежатъ —
Казалъ той и пусналъ ги въ вѣзнитѣ . . .
Сипва царътъ — свършватъ се паритѣ
И богатствата — и тѣ не стигатъ,
А вѣзнитѣ сѣ пакъ се не вдигатъ!